

Профспілка працівників охорони здоров'я України
**ДОНЕЦЬКА ОБЛАСНА ОРГАНІЗАЦІЯ
ПРОФСПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ
ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ОБЛАСНИЙ КОМІТЕТ**
Ідентифікаційний код 02658413

83001, м. Донецьк, вул. Артема, 87
тел.(062) 305-11-69, факс (062) 305-11-69

E-mail: donetsk@medprof.org.ua

11.01.2013р. № 05-7

Апеляційна скарга на постанову Окружного
адміністративного суду міста Києва від
03.01.2013р. по справі № 2а-17130/12/2670

До Київського апеляційного
адміністративного суду
(через Окружний адміністративний
суд міста Києва
01601, м. Київ, вул.Командарма
Каменєва, 8, корпус 1)

Відповідачі: Кабінет Міністрів України,
01008, м.Київ, вул.Грушев-
ського, 12/2, тел.256-63-33,
ел.пошта: pml@kmu.gov.ua

Справа № 2а-17130/12/2670

03 січня 2013 року, постановою Окружного адміністративного суду міста Києва по справі № 2а-17130/12/2670 (далі – Рішення), було відмовлено у задоволенні нашого Адміністративного позову про визнання недійсними та незаконними частини пункту 4 і пункту 5 постанови Кабінету Міністрів України № 1184 від 14.11.2011 року, а також частини Додатку до неї (далі — Постанова 1184).

Вважаємо, що висновки суду, викладені в Рішенні не відповідають обставинам справи та порушують матеріальне і процесуальне законодавство з наступних підстав:

Згідно частини 2 статті 71 Кодексу адміністративного судочинства України (далі — КАС), в адміністративних справах про протиправність рішень суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Жодного доказу правомірності прийняття Постанови 1184 відповідач не надав; навпаки, зміст Заперечень відповідача на наш позов та наявні у матеріалах справи документи підтверджують правомірність наших позовних вимог.

Відповідно до частини 3 статті 2 КАС, у справах щодо оскарження рішень суб'єкта владних повноважень, адміністративному суду потрібно перевірити цілу низку зазначених Кодексом умов.

Розгляд судової справи цілком підтвердив що:

1. Відповідач прийняв оскаржені пункти постанови № 1184 від 14.11.2011р. не на підставі та не у межах повноважень, що передбачені Конституцією та законами України. Ні в жодній статті Основного Закону, ні у жодній нормі Закону України “Про Кабінет Міністрів України”, на який у своїх запереченнях на позов переважно посилався відповідач — не дано право приймати рішення не тільки у порушення Регламенту Кабінету Міністрів України (затв.постановою Кабінету Міністрів України № 950 від 18.07.2007р.), але і у порушення Закону України “Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення” від 24.02.1994р. (далі — Закон про санепідблагополуччя). Закон про санепідблагополуччя який є **спеціальним** відносно правовідносин, регулювання яких розглядалося у даній справі та юридично має переваги у застосуванні по відношенню з застосуванням норм Закону України “Про центральні органи виконавчої влади” від 17.03.2011р.

2. Фактично, судом першої інстанції незаконно підтримана позиція відповідача щодо права Кабінету Міністрів України реорганізувати і ліквідувати міністерства, інші центральні органи виконавчої влади відповідно до Закону, яку представник відповідача аргументував посиланням на пункт “91” (очевидно, мався на увазі пункт “9-1”, бо їх усього 10) статті 116 Конституції України. І таким правом дійсно наділявся відповідач завдяки доповненням статті 116 Конституції України пунктом “9-1” Законом України “Про внесення змін до Конституції України” № 2222-IV від 08.12.2004р. Проте, доля цього Закону відома — рішенням Конституційного Суду України по справі № 20-рп від 30.09.2009р. він та внесені ним зміни до Основного Закону **визнані неконституційними**.

Повноважень у відповідача давати доручення Міністерству охорони здоров'я України здійснювати заходи щодо ліквідації бюджетних закладів, установ і організацій, які належать до сфери управління останнього то б то Державні санепідстанції — не було.

Це також підтверджується тим, що поза увагою суду залишилися аргументи з нашого позову про порушення відповідачем при прийнятті оскарженої частини постанови № 1184 від 14.11.2011р. (зі змінами внесеними до неї постановою Кабінету Міністрів України № 1050 від 14.11.2012р.) вимог частин 6 та 7 статті 31 Закону про санепідблагополуччя відповідно до яких, установи і заклади державної санітарно-епідеміологічної служби центрального органу виконавчої влади в галузі охорони здоров'я є юридичними особами, а їх **мережа, організаційна структура встановлюються головним державним санітарним лікарем України.**

Мережа та організаційна структура установ, закладів, частин і підрозділів державної санітарно-епідеміологічної служби інших державних органів, зазначених у частині першій вказанні статті Закону про санепідблагополуччя, встановлюються головними державними санітарними лікарями відповідних державних органів за погодженням з головним державним санітарним лікарем України.

Створення та ліквідація установ і закладів державної санітарно-епідеміологічної служби центрального органу виконавчої влади в галузі охорони здоров'я здійснюються рішенням його керівника в установленому законодавством порядку за поданням головного державного санітарного лікаря України, а установ, закладів, частин і підрозділів державної санітарно-епідеміологічної служби інших державних органів - їх керівниками за погодженням з головним державним санітарним лікарем України.

Таким чином, висновки суду першої інстанції щодо законності прийняття відповідачем оскаржуваної у позові частини пункту 4 Постанови 1184 не ґрунтуються на законі.

3. У суді відповідач не довів, що оскаржені пункти Постанови 1184 були прийняті неупереджено.

Це, наприклад, підтверджується тим, що у своїх Запереченнях на позов представник відповідача стверджує, що пункт 1 параграфу 43 Регламенту Кабінету Міністрів України, зобов'язує відповідача організовувати громадські обговорення проектів актів Кабміну лише у випадках, коли вони мають важливе суспільне значення і стосуються прав і обов'язків громадян. Проте у ході судового засідання з нашого боку було доведено, що таке ствердження цілком відрізняється від того, що відбулося на практиці. Частина 4 статті 49 Конституції України поклала на Державу обов'язок забезпечення санітарно-епідеміологічного благополуччя і ця норма Основного Закону міститься у його розділі II “Права, свободи та обов'язки людини і громадянина”. Таким чином, відповідач, приписуючи ліквідацію тих органів, які за Законом про санепідблагополуччя останнє зобов'язано забезпечити у державі, навіть і не збирався попередньо обговорювати це питання з громадськістю. Відповідач приписав пунктом 5 Постанови 1184 скорочувати (звільняти за скороченням) безпідставно десятки тисяч членів Профспілки працівників охорони здоров'я України — і попередньо не погодив це питання з самою галузевою Профспілкою (підтверджено у черговому Зверненні галузевої Профспілки до відповідача від 30.11.2012р., додано до клопотання про забезпечення позову у ході судового засідання від 25.12.2012р.). Додатково, відповідач проігнорував як принципи соціального партнерства, так і позицію свого головного соціального партнера — Федерацію профспілок України, яка є законним представником понад 8 мільйонів громадян - членів різних профспілок, про що також свідчить Заява Ради Федерації профспілок України від 12.12.2012р. (також була додана до клопотання про забезпечення позову у ході судового засідання від 25.12.2012р.).

Прийнята відповідачем Постанова 1184 ще і внутрішньо суперечлива. З одного боку, приписується довести на 01.01.2013р. граничну чисельність працівників Держсанепідслужби України до так і невідомо чим обґрунтованої цифри (спочатку 29996, а потім вже 7500

пунктом 5 Постанови 1184 у системному зв'язку з частиною Додатку до неї), а за пунктом 4 Постанови 1184 взагалі на 01.01.2013р. усі Державні СЕС потрібно ліквідувати, що потягнуло 100% звільнення за скороченням усіх їх працівників (у т.ч. і членів нашої Профспілки). Це також вказує на незаконність оскаржуваної частини Постанови 1184.

4. Залишення поза належної уваги суду факту того, що Пояснювальна записка до “проекту” Постанови 1184 за підписом Міністра юстиції України датована 16.11.2011р. (а.с. 82-82, том I справа за № 2а-8124/12/2670), а сама Постанова 1184 від 14.11.2011р.

Такий факт також прямо вказує, що Постанова 1184 прийнята недобросовісно та нерозсудливо.

Безпідставно поза увагою суду першої інстанції залишилися і інші наші докази по справі. Лист Секретаріату Кабінету Міністрів № 17-12/182 від 02.03.2012р., з якого слідує, що відповідачу не відомо, про документальні обґрунтування затвердження Постановою 1184 граничної чисельності працівників територіальних органів Державної санітарно-епідеміологічної служби на 01.01.2013 року саме як 29996 (на сьогодні це вже 7500 і також без відповіді на чому ґрунтується ця цифра). Вказаним листом, Секретаріат Кабінету Міністрів України посилається на компетентність Міністерства охорони здоров'я України в цьому питанні. Однак, листом №11.01-29/17 від 06.01.2012р., МОЗ України стверджує, що Міністерство охорони здоров'я України та Держсанепідслужба України не опрацьовували та не погоджували проект Постанови 1184. Суд першої інстанції безпідставно і це порахував законним.

5. Посилання представника відповідача і суду першої інстанції на виконання Указу Президента України “Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади” № 1085/2010 від 09.12.2010р. (далі — Указ) під час прийняття оскаржуваних пунктів Постанови 1184 є помилковим.

Абзацом 21 пункту 1 Указу (у його редакції, яка діяла на час прийняття Постанови 1184) чітко вказано “утворити” Державну санітарно-епідеміологічну службу України, поклавши на цю Службу функції з реалізації державної політики у сфері забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення.

Пунктом 2 Указу приписано ліквідувати наступні заклади та установи:

“Державний комітет України з промислової безпеки, охорони праці та гірничого нагляду, поклавши його функції на Державну службу гірничого нагляду та промислової безпеки України та Державну інспекцію техногенної безпеки України;

Вищу атестаційну комісію України, поклавши її функції на Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України;

Український інститут національної пам'яті;

Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва;

Державний комітет України у справах національностей та релігій.”

Ніяких доручень ліквідувати те, що було створено Президентом України, Президент України не доручав. Більш того, Закон про санепідблагополуччя є спеціальним та вищим за юридичною силою, ніж Указ.

6. Суд, приймаючи Рішення, також посилається на ч.7 ст. 21 Закону України “Про Кабінет Міністрів України від 07.10.2010р., якою визначено, що останній затверджує граничну чисельність працівників міністерств та інших центральних органів виконавчої влади в межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України для утримання органів виконавчої влади. Проте затверджуючи граничну чисельність працівників Державної санепідслужби України на 01.01.2013р. Постановою 1184 (від **14.11.2011р.** зі змінами постановою Кабінету Міністрів України № 1050 від **14.11.2012р.**) не врахований факт того, що Державний бюджет України на 2013 рік ще навіть не існував у проекті (проект Закону України “Про Державний бюджет України на 2013 рік” був зареєстрований у Верховній Раді 03.12.2012р. за № 11000, а сам Закон був прийнятий 06.12.2012р.).

7. Процесуальні порушення судом першої інстанції, на жаль, також мали місце під час усього розгляду справи, що призвело і, навіть сприяло, фактичному виконанню оскаржених протиправних пунктів Постанови 1184.

Частиною 7 статті 171 КАС встановлено, що Адміністративна справа щодо оскарження нормативно-правових актів вирішується протягом розумного строку, але не пізніше одного місяця після відкриття провадження у справі. У виняткових випадках з урахуванням особливостей розгляду справи суд ухвалою може продовжити строк розгляду справи, але не більш як на один місяць. У разі відкриття провадження в адміністративній справі щодо оскарження нормативно-правового акта суд зобов'язує відповідача опублікувати оголошення про це у виданні, в якому цей акт був або мав бути офіційно оприлюднений. Оголошення має бути опубліковано не пізніше як за сім днів до судового розгляду (частини 3 та 5 статті 171 КАС України).

14.06.2012р. був зареєстрований наш позов. Призначені справи до розгляду спочатку на 10.09.2012р. (не відбулося, суддя-доповідач була на навчанні), потім на 26.09.2012р. — суд не давав вказівки відповідачу надрукувати відповідне оголошення на виконання вимог ст. 171 КАС; теж саме не зробив суд і призначивши справу до розгляду ухвалою від 17.12.2012р. на 25.12.2012р. Лише наші наполягання на необхідності дотримання вказаних вимог КАС та виконання функцій кур'єру, — сприяли надрукуванню оголошення у Офіційному віснику України 24.12.2012р. за № 96 та розгляду справи лише 03.01.2013р...

На переважну більшість наших запитань під час розгляду справи 03.01.2013р. до представника відповідача, суд або відповідав сам, або відміняв них, вказуючи на те, що суд почув на них відповідь у запереченнях представника відповідача, а нам знати відповіді на наші ж запитання непотрібно, тому що нібито ці відповіді важливі тільки для суду? Під час дослідження доказів, суд на одне з прохань звернути увагу на певний письмовий доказ, заявив, що непотрібно це робити, бо суду відомо, про що представник позивача хоче сказати...

Все це, а також незаконне залишення нашого позову без розгляду ухвалою суду першої інстанції від 26.09.2012р. по цій справі (на той час справа за № 2а-8124/12/2670, скасована ухвалою суду апеляційної інстанції від 27.11.2012р.), — на нашу думу, вказує на упередженість суду, під час розгляду справи та ухваленню Рішення, яке не відповідає фактичним обставинам справи.

На підставі викладеного, у порядку частини 4 статті 49, ст.ст.55 та 124 Конституції України, ч. 1 ст.185, ч. 2 ст. 186 та п.п.3 і 4 ч.1 ст. 202 КАС України, —

просимо:

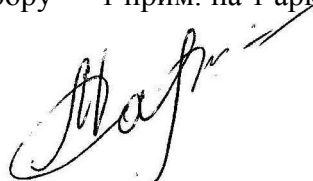
1. Розглянути апеляційну скаргу за участю представника позивача.
2. Скасувати постанову Окружного адміністративного суду міста Києва від 03.01.2013 року по справі № 2а-17130/12/2670 та ухвалити нове рішення, яким задовольнити наші позовні вимоги у повному обсязі.

Примітка - оригінал довіреності на повноваження Маловичка Сергія Павловича оскаржувати судові рішення знаходиться у матеріалах справи.

Додатки:

1. Копія Апеляційної скарги № 05-7 від 11.01.2013р.— 1 прим. на 4 арк.;
2. Квитанція про сплату судового збору — 1 прим. на 1 арк.

Заст.голови
з правової роботи

С.П.Маловичко